

ע"פ 7032/05/16 - מדינת ישראל נגד אמיר מוסקוביץ

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

31 מאי 2016

ע"פ 7032-05-16

לפני:

כב' השופט יעקב שפסר, אב"ד

כב' השופט צבי דותן,

כב' השופטת עירית וינברג-נוטוביץ

המערערת:

נגד

המשיב:

מדינת ישראל

אמיר מוסקוביץ (עציר)

פסק דין

1. ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום ברחובות מיום 2.5.16, בת"פ 22792-04-16 לפיו הורשע המשיב עפ"י הודאתו, בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ונדון למאסר על תנאי בן 3 חדשים וקנס בסך 5,000 ₪ בלבד.

ליבת הערעור מופנית כנגד החלטת בית המשפט קמא שלא להפנות את המשיב לקבלת תסקיר שירות מבחן בטרם הטיעונים לעונש. כן טוענת המערערת כנגד קולת העונש.

2. רקע הרשעתו של המשיב הינו אירוע מיום 9.4.16 בשעה 22:00 לערך, עת הגיע המשיב לביתה של המתלוננת - פרודתו במועד הרלוונטי, אשר לא נכחה באותה עת והמתין בחצר ביתה לשובה, זאת לאחר שנפגשו על רקע רצון המתלוננת להפסיק את הקשר ביניהם. בנסיבות האמורות, הגיעה למקום אחותו של המשיב והבחינה בו בוכה, מסרב לעזוב את המקום ומאיים להתאבד בכך שכך שמיכה סביב צווארו. אחותו של המשיב הזמינה צוות שיטור ומשהגיעו השוטרים, איים המשיב בפניהם ואמר, שאם השוטר לא יעצור אותו, הוא ירצח את המתלוננת בשל אהבתו אליה.

3. בית המשפט קמא לא נענה לעתירת המערערת לקבלת תסקיר שירות מבחן קודם שמיעת הטיעונים לעונש, כמו גם לרמת הענישה שהוצעה על ידי המערערת - 5 חדשי מאסר בפועל, וקבע את מתחם הענישה בעבירה זו כנע בין מאסר מותנה, למס' חודשי מאסר בפועל, לעתים כאלה הניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות. בשוקלו את העדר עברו הפלילי של המשיב, אי ביצוע מעשה אלים תוך שהתנהגותו נותרה בתחום המלל בלבד, סבר כי המדובר בהתנהגות חריגה מצדו של המשיב המהווה מעין קריאה לעזרה יותר מאשר מאיימת, מצא להניח כי תקופת המעצר בה שהה המשיב הרתיעה אותו וגזר את דינו כאמור לעיל.

4. תמצית טיעוני המערער היא, כי העבירה ונסיבות ביצועה חמורות ביותר, ועניינה מערכת יחסים בין המשיב למתלוננת שהגיעו לקיצם מבחינת המתלוננת אך לא מבחינת המשיב שאינו משלים עם הפרדה מבת זוגו, ואשר לא ניתן להקל בהם ראש. לטענת המערער, בית המשפט קמא, למרות שהיה ער לחומרת העבירה ונסיבות ביצועה, לא נתן לכך משקל מספק בגזר דינו, כאשר כלל הנסיבות, הן אלה הקשורות לעבירה והן אלה הקשורות למשיב, חייבו את הפנייתו לתסקיר שירות מבחן בטרם גזיר עונשו, וזאת על מנת לבחון אפשרויות טיפוליות מחד, ולקבל מידע נוסף שיש בו כדי להשליך על העונש הראוי למשיב מאידך.

המערער טוענת כי מדברי המשיב עצמו ניתן להבין שאף הוא עצמו סבור שאינו יכול לשלוט בעצמו ועל כן ביקש בעצמו זימון נידת משטרתית למקום שתמנע ממנו לממש את איומיו. לבסוף טוענת המערער, כי ניתן על ידי בית המשפט קמא משקל יתר לנסיבותיו האישיות של המשיב, תוך התעלמות מהאינטרס הציבורי והצורך בהרתעת המשיב ואחרים כמותו, כשבאיזון שבין נסיבות אלה לבין האינטרס הציבורי, יש להעניק משקל מכריע לאינטרס השמירה על נפגעת העבירה - המתלוננת בפרט ועל שלום הציבור בכלל.

על כן עותרת המערער להורות על ביטול גזר הדין והחזרת התיק לצורך הפנייתו לקבלת תסקיר שירות מבחן.

5. תמצית טיעוני ב"כ המשיב היא, כי אין חובה חוקית לקבל תסקיר ועל כן אין יסוד לערעור. לעניין הענישה טוען הוא, כי ערכאת הערעור אינה מקצה שיפורים למתחמי ענישה והפנה לגזרי דין שניתנו במקרים שלטענתו חמורים מהמקרה נושא הערעור דנן, בהם נקבעה ענישה פחותה.

6. בישיבה שקיימנו ביום 17.5.16 החלטנו לקבל תסקיר שירות מבחן קודם הכרעה לגופה. תסקיר כאמור הונח על שולחנו, הצדדים השלימו טיעוניהם ובהתאם ניתן פסק דין זה.

7. לצערנו לא נוכל להגדיר את חוות דעת שירות המבחן כחיובית. על מנת שלא לפגוע בצנעת הפרט, לא נפרט את האמור בו ואך נציין כי כעולה מהתסקיר המדובר במערכת יחסים שניהל המשיב עם המתלוננת תוך כדי היותו נשוי, והיא אופיינה בעליות ומורדות רבות, פרידות חוזרות ונשנות, קנאה, תלות, אובססיות ומעקב מצידו כלפיה, תוך שככל הנראה, בניגוד לניהול אורח חיים נורמטיבי והעדר עבר פלילי בעבר, חל בשנה האחרונה שינוי לרעה במצבו ובהתנהגותו, בשל התמכרות לסמים ואלכוהול, שהגיעו אף לכדי איומי התאבדות מצדו. שירות המבחן התרשם כי המשיב נוטה להכחיש ולטשטש את הבעייתיות בהתנהלותו, מתקשה לבחון את התנהלותו, ומתקשה לגלות תובנה לרגרסיה שחלה בחייו ולהתמכרות בה הוא מצוי, כשהוא מתקשה לראות את צרכיה ומצבה של המתלוננת ומרכז בצרכיו ובסיפוק מצוקתו הרגשית. שירות המבחן מעריך, כי פרידתו של המשיב מהמתלוננת, עלולה לגרום להתנהלות תוקפנית ופוגעת באופן ממשי בעצמו ובמתלוננת, כשבולטת אובססיות מחשבתית והתנהגותית מצדו כלפיה תוך שהערכת הסיכון הינה גבוהה. שירות המבחן אף מציינ כי למרות מעצרו של המשיב, יצר הוא מבית המעצר קשר טלפוני עם המתלוננת ובו ביקש ממנה לחזור לקשר עימו.

לאור האמור לא מצא שירות המבחן לבוא בהמלצה שיקומית והמליץ על מאסרו כדרך למניעת הישנות התנהגות אלימה נוספת.

8. בעקבות קבלת תסקיר שירות המבחן השלימו כאמור הצדדים את טיעוניהם. ב"כ המערערת חזרה על עמדתה אשר קיבלה חיזוק מתסקיר השירות המבחן, לפיה הדרך המניעתית היחידה להעברת מסר ההרתעה היא מאסרו. ב"כ המשיב הלן בעיקר כנגד קבלת המידע הרפואי ע"י שירות המבחן בלא הסכמת מרשו, והביע דעתו כי המערערת עושה נסיון לתיקון כתב האישום והחמרתו באמצעות המידע המתקבל משירות המבחן.

9. לאחר שעיינו בהודעת הערעור, בתסקיר שירות המבחן ושמענו את השלמת טיעוני הצדדים, דעתנו היא כי בנסיבות העניין, אכן שגה בית המשפט קמא, בהתעלמו מעתירת המערערת להזמין תסקיר משירות המבחן קודם הטיעונים לעונש. עם זאת במכלול הנתונים שיפורטו להלן, לא מצאנו בסופו של יום הצדקה להתערבותנו בעונש, אלא באופן חלקי בלבד שיפורט להלן.

10. ראשית וככלל, צודק ב"כ המשיב בטענתו, כי לא קיימת על בית המשפט במקרה דנן חובה שבדין להזמין תסקיר קודם הטיעונים לעונש. אכרזת דרכי ענישה (תסקיר של קצין מבחן) התשכ"ד - 1964 קובעת כי אין חובה לבקש תסקיר מבחן, כאשר מדובר בנאשם, שביום ביצוע העבירה מלאו לו 21 שנה. בענייננו, המשיב הוא בן 38 במועד ביצוע העבירה, ועל כן לא היתה חובה להזמין תסקיר, וההחלטה בענין נתונה לשיקול דעתה של הערכאה הדיונית. בית המשפט קמא לא ראה צורך בקבלת תסקיר בשל השיקולים שמנה בגזר דינו, וזו כאמור פרורוגטיבה המוקנית לו. עם זאת, דעתנו היא כי היה מקום בנסיבות העניין דנן, ועקרונית ולמעט במקרים חריגים - בכל ענין הנוגע לעבירות שהרקע שלהן מצביע על בעייתיות כנושא ענייננו, להזמין תסקיר שירות מבחן.

11. לגופו של עניין, אכן מדאיג האמור בתסקיר שירות המבחן ומלכתחילה, סבורים אנו כי היה מקום לקבל את המלצת שירות המבחן ולהשית על המשיב עונש מאסר מרתיע. עם זאת, משמדובר במשיב נעדר עבר פלילי העצור מזה כחודש וחצי, ומשאין דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין עם נאשם, מצאנו להרחיב את תקופת המאסר המותנה שהושת על המשיב בלא להשית עליו מאסר בפועל בנוסף, תוך תקווה שתקופת מעצרו והמאסר המותנה המורחב המוטל עליו, ישמשו לו תמרור אזהרה להמנע מיצירת כל קשר עם המתלוננת או מלשוב על העבירה שביצע.

אשר על כן אנו מקבלים את הערעור, חלקית, ומעמידים את המאסר המותנה של המשיב על 9 חודשים, שאותם לא ירצה אלא אם כן יעבור, תוך 3 שנים מיום מתן גזר הדין בבית משפט השלום, עבירה בה הורשע.

יתר חלקי גזר הדין בת"פ 22792-04-16 יעמדו בעינם.

ניתן היום, כ"ג אייר תשע"ו, 31 מאי 2016, בנוכחות הצדדים.

עירית וינברג-נוטוביץ,
שופטת

צבי דותן, שופט

יעקב שפסר, שופט, אב"ד